

Chương 19

Bất Chấp Tất Cả

Lúc ấy, Phong Bính Thần đang ngồi trên chuyến bay quay về. Mọi việc xảy ra khá thuận lợi, vì thế mới về trước dự định, chuẩn bị cho Thuần Khiết một niềm vui bất ngờ. Kết quả bay mười mấy tiếng đồng hồ, khi quay về thì thấy phòng mình vẫn vậy nên tức giận không thèm nói chuyện với cô.

Thuần Khiết không hề biết chuyện đó. Hôm sau cô liên hệ với studio, chụp ảnh cho Tiêu Úc Sơn, bận rộn đến tám giờ tối mới xong.

Đợi cô thu dọn xong, Tiêu Úc Sơn liền nói: “Buổi tối có party, cùng đi nhé?”.

Thuần Khiết vẫn chưa nói gì, anh lại nói: “Có thể Phụng Minh cũng đến”.

Vậy là Thuần Khiết liền có hứng thú, vội hỏi: “Là party gì vậy?”.

“Party sinh nhật Cố Băng, khi ở trường quay, cô ta đã thông báo rồi. Đạo diễn, giám chế cũng đến. Mình biết cô ta cũng mời Phụng Minh. Nhưng mình không đảm bảo chắc chắn anh ta sẽ đến. Cậu có thể thử vận may xem sao”.

Thuần Khiết do dự một chút nhưng vẫn gật đầu: “Có điều, mình phải về thay quần áo”.

“Không vấn đề”.

Tiêu Úc Sơn lái xe đưa cô về căn hộ thay quần áo, trang điểm chải chuốt, sau đó cùng đến dự tiệc.

Họ bước vào hội trường thì cũng đã muộn. Tiếng nhạc du dương, ánh đèn tối mờ, có không ít ngôi sao, diễn viên. Thuần Khiết tinh mắt, vừa đến cửa đã nhìn thấy một người mà mình không nên nhìn thấy.

Phong Bính Thần.

Cô không thể ngờ rằng anh cũng ở đó, hơn nữa lại đang cùng với Cố Băng chuyện trò gì đó. Cố Băng mặc váy dạ hội màu đen, mái tóc dài bồng bênh, trông thật rạng rỡ, nổi bật. Phong Bính Thần mặc áo trắng quần đen, phong độ ngồi ngồi.

Thuần Khiết vô cùng tức giận, không biết anh về khi nào, không những không nói với mình một tiếng mà còn chạy đến đây tham gia party. Cô chỉ

muốn lập tức chạy đến hỏi tội anh nhưng cô có khả năng kiềm chế rất tốt, im lặng một lúc, bỗng nhiên quay người đi.

Hành động này nằm trong dự đoán của Tiêu Úc Sơn, anh vội đuổi theo: “Chuyện gì vậy?”.

Thuần Khiết bặm môi, không nói một lời.

Tiêu Úc Sơn biết là vì Phong Bính Thần, cố tình trêu đùa cô: “Chỉ là xã giao bình thường thôi. Ngay cả chuyện này cậu cũng ghen sao? Đúng là nhỏ mọn”. Nói rồi quan sát sắc mặt của cô, sau đó mới nói: “Không ngờ cậu lại hẹp hòi như vậy, may quá cậu không phải là bạn gái của mình”.

Thuần Khiết không kìm được lườm anh: “Vốn dĩ anh ta nên ở Los Angeles, ngày mai mới về”.

“Thế thì cậu đi hỏi anh ta đi, vì sao lại về trước?”.

“Còn phải hỏi sao, rõ ràng là để tham dự tiệc sinh nhật của Cố Băng”.

“Vẫn nên hỏi rõ thì tốt hơn”.

“Anh ta đã giấu mình rồi, mình còn mặt dày đi hỏi anh ta? Hừ! Mình muốn xem xem rốt cuộc phải đợi đến lúc nào anh ta mới nói với mình”.

Câu nói này rất trẻ con khiến Tiêu Úc Sơn không nhịn được cười. Bỗng nhiên mắt anh sáng lên, mỉm cười rất gian xảo: “Hay là cậu cũng khích anh ta?”.

Thuần Khiết quay sang nhìn anh, đôi mắt ẩn chứa vẻ nghi hoặc.

Tiêu Úc Sơn nhếch mép cười đầy ẩn ý, đưa cánh tay cho cô.

Thuần Khiết hiểu ý, liền xua tay: “Quá ầu trĩ”.

Nói rồi quay người đi ra ngoài.

Đi được vài bước, bỗng nhiên cô quay lại, khoác tay anh và nói: “Thử ầu trĩ một lần xem sao”.

Tiêu Úc Sơn bật cười, hai người cùng đi vào hội trường.

Tiếng nhạc lãng mạn bên trong giống như tiếng nước chảy róc rách, mấy đôi nam nữ chậm chậm khiêu vũ dưới ánh đèn lung linh.

Thuần Khiết liếc nhìn xung quanh, không thấy Phong Bính Thần, ngọn lửa tức giận lại bùng lên, có cảm giác bất an mơ hồ.

Tiêu Úc Sơn thì thâm bên tai cô: “Đừng nhìn lung tung, bình tĩnh một chút”. “Minh đã rất bình tĩnh rồi”. Thuần Khiết nghiêng răng nói.

“Xin người, vẽ mặt dịu dàng một chút, hãy nghĩ xem người cậu đang đứng cùng là ai. Dáng vẻ nghiêng răng nghiêng lợi của cậu chẳng phải là sỉ nhục người khác sao?”.

“Ặc”. Thuần Khiết xấu hổ: “Minh xin lỗi”.

“Chúng mình khiêu vũ đi”.

“Minh không biết khiêu vũ”.

“Không sao, cứ bước theo mình là được”.

Nói rồi anh liền kéo Thuần Khiết lên sàn nhảy.

Sự xuất hiện của họ lập tức thu hút ánh mắt của mọi người. Tiêu Úc Sơn, mỹ nam nổi tiếng lạnh lùng trong làng giải trí, gần như không tiếp cận với nữ sắc. Vậy mà hôm nay không những đi cùng bạn gái mà còn vừa vào cửa đã thân mật khiêu vũ, khiến mọi người trợn mắt há mồm.

Cô Băng vốn đang đứng trong góc tiếp Phong Bính Thần, làm tròn “nghĩa vụ” của chủ nhà. Bỗng nhiên cảm thấy không khí xung quanh có chút kì lạ. Ngẩng đầu lên nhìn không khỏi sửng người, sau đó lập tức quay sang nhìn Phong Bính Thần. Phong Bính Thần bắt gặp ánh mắt của cô, lập tức nhận ra mình đã ngồi trên ghế sofa khá lâu, liền đứng dậy. Vừa đi được hai bước thì nhìn thấy hình bóng trên sàn khiêu vũ. Anh còn tưởng mình uống nhiều nên hoa mắt, ra công ra sức nháy mắt rồi nhìn lại, đúng là Thuần Khiết. Cô mặc chiếc váy màu xanh hở vai, đang khiêu vũ cùng với Tiêu Úc Sơn.

Anh bỗng chốc nổi giận, không ngờ mình mới đi có mấy ngày mà cô và Tiêu Úc Sơn đã ở bên nhau.

Tiêu Úc Sơn ôm Thuần Khiết, chậm chậm diu bước, mỉm cười hỏi: “Cậu dùng nước hoa gì?”.

“CD. Sao vậy?”.

“Trước đây trên người cậu chỉ có mùi xà bông”.

“Minh không có tâm trạng ôn lại chuyện cũ với cậu”.

Thuần Khiết có chút dở khóc dở cười, ánh mắt vẫn tìm kiếm bóng dáng của Phong Bính Thần.

Tiêu Úc Sơn thấy cô liếc ngang liếc dọc, đôi mắt ngời sáng, hơi thở thơm mát, không kìm nén được cảm giác xốn xang trong lòng, vốn dĩ chỉ là giúp cô

đóng kịch nhưng giờ lại có vài phần đăm say, vội vàng kiềm chế: “Chúng ta đi uống chút gì chứ?”.

Thuần Khiết đã sớm cảm thấy rất gượng, lập tức nhận lời.

Nhưng Tiêu Úc Sơn không buông cô ra mà vòng tay ôm eo cô, đi tới quầy phục vụ bên cạnh.

Thuần Khiết thấp giọng gượng cười: “Cậu cũng nhập vai quá rồi đấy”.

“Phong Bính Thần đang đứng sau nhìn kia”.

“Thật không?”.

Thuần Khiết thấy tim đập thành thịch, muốn quay đầu lại nhìn nhưng lập tức bị Tiêu Úc Sơn ghi chặt, bắt cô phải bình tĩnh. Cô liền đi theo anh đến quầy phục vụ lấy hai li rượu, vờ ra về thản nhiên nhấp một ngụm. Tiêu Úc Sơn vừa uống rượu vừa quan sát Phong Bính Thần. Sau đó báo cáo với Thuần Khiết: “Trời ơi, nhìn vẻ mặt của anh ta, ánh mắt của anh ta, chẳng khác nào muốn ăn tươi nuốt sống mình!”.

Mặc dù tâm trạng không tốt lắm nhưng nghe thấy giọng điệu khoa trương của Tiêu Úc Sơn, cô vẫn không nhịn được cười.

Phong Bính Thần thấy họ cười nói vui vẻ, cơn ghen mới lại bùng lên. Cố Băng bước tới, cười và nói: “Đó là Prince, em còn tưởng anh ta không đến, lại gần chào một tiếng chứ”.

Phong Bính Thần chậm rãi gạt đầu, hai người cùng đi về phía họ. Tiêu Úc Sơn vội vàng nhắc nhở Thuần Khiết: “Họ đến rồi”.

Thuần Khiết quay người nhìn, chỉ thấy bộ váy trên người Cố Băng, bộ ngực được đẩy lên hết cỡ như muốn nhảy ra ngoài. Nghĩ tới việc suốt cả buổi tối Phong Bính Thần nhìn nó, bỗng chốc cô giận sôi người.

Rõ ràng Cố Băng biết Thuần Khiết nhưng lại vờ làm ra vẻ không nhớ, chào Tiêu Úc Sơn trước, sau đó mới nhìn cô, khẽ thốt lên một tiếng: “Ôi, cô gái này quen quá, hình như là trợ lí của anh, đúng không?”. Nói rồi mỉm cười nhìn Phong Bính Thần. Cô ta là diễn viên, khả năng diễn xuất không cần phải nói.

Tiêu Úc Sơn mỉm cười nói: “Đó là chuyện trước đây rồi. Bây giờ cô ấy làm việc cho tạp chí Feel. Sở dĩ tôi nay tôi đến muộn là vì cô ấy phỏng vấn tôi. Ngay cả quà cũng không kịp mua, thật sự rất xin lỗi”.

Cố Băng vội vàng bày tỏ không vấn đề gì, hai người lại khách sáo vài câu.

Hai hôm trước Phong Bích Thần còn vì cô mà trở nên tiêu tụy, lúc này ngọn lửa ghen tuông hùng hực, nhìn thấy cô chỉ thấy tức giận, không nói một lời. Thuần Khiết nhìn thái độ của anh, ánh mắt lạnh lùng, nhìn mình giống như người xa lạ, nổi giận dữ dâng lên, chỉ coi như không quen biết anh. Tiêu Úc Sơn quan sát sắc mặt của hai người, nhận ra tình hình còn tệ hơn cả dự tính của mình, liền kiểm soát nói: “Chúng tôi vẫn chưa ăn tối, không phiền nếu chúng tôi đi ăn chút gì chứ”.

Cố Băng vội nói: “Bên kia có điểm tâm, hoa quả, còn có bánh ngọt, xin hãy tự nhiên”.

Tiêu Úc Sơn cảm ơn cô ta rồi đưa Thuần Khiết đi ăn. Anh khoác vai cô rồi quay người. Thuần Khiết mình hạc xương mai, dáng người thanh mảnh lúc ẩn lúc hiện. Cuối cùng Phong Bích Thần không kiềm chế được, nhanh chóng tóm cổ tay Tiêu Úc Sơn, lạnh lùng nói: “Cẩn thận tay của anh”.

Tiêu Úc Sơn quay đầu nhìn anh rồi lại nhìn tay mình, không nhịn được cười. Thuần Khiết không tìm được giằng lại tay Tiêu Úc Sơn, cười khẩy và nói: “Liên quan gì đến anh”.

Đôi mắt rực sáng của Phong Bích Thần khẽ nheo lại, gằn giọng nói: “Em nói gì?”.

Anh để lộ vẻ tức giận, giọng điệu khiến người ta cảm thấy như rơi xuống hố băng, toàn thân toát lên dáng vẻ khiến người ta khiếp sợ. Cố Băng bắt giắc lùi ra sau, nín thở. Còn Thuần Khiết thì vênh mặt đáp lại anh: “Xin anh lịch sự một chút, đừng lo chuyện bao đồng”.

Cô nói câu này khiến Tiêu Úc Sơn không khỏi khâm phục dũng khí của cô. Những người đang yêu đều không thiếu dũng khí.

Cuối cùng Phong Bích Thần trở mặt, bặm môi, ánh mắt vô cùng sắc bén, giống như ánh sáng lóe lên trên lưỡi dao sáng bóng.

Tiêu Úc Sơn cảm thấy anh sắp nổi trận lôi đình. Nhưng anh không làm như vậy, chỉ nhìn chăm chăm vào mắt Thuần Khiết một lúc lâu, sau đó không nói một lời mà quay người bỏ đi.

Thuần Khiết cũng rất bất ngờ. Cô chưa từng chứng kiến dáng vẻ giận dữ của Phong Bích Thần. Lúc này tim cô đập thình thịch, toát mồ hôi lạnh. Nhưng bỗng nhiên anh đi rồi lại khiến cô bồn chồn, bất an.

Lúc ấy cô đã hoàn toàn quên mục đích mình đến buổi party này. Đâu còn tâm trạng để quan tâm xem Sở Phụng Minh là ai. Khó khăn lắm mới ở thêm được một lúc rồi đề nghị ra về.

Tiêu Úc Sơn nhìn đồng hồ rồi nói: “Hơn mười giờ, vẫn còn sớm...”.

“VẬY CẬU CỨ CHƠI ĐI, MÌNH ĐI TRƯỚC...”.

“CẬU THẬT MẮT LỊCH SỰ! A, MÌNH NHỚ RA RỒI, LÚC NÀO CẬU CŨNG BỎ VỀ GIỮA CHỪNG. ĐÂY LÀ MỘT THÓI QUEN”.

Thuần Khiết nghe vậy mà không khỏi xấu hổ.

Tiêu Úc Sơn lại cười: “Thôi, mình đi cùng cậu. Dù sao thì từ trước tới nay mình đã nổi tiếng lạnh lùng, lại thích chơi ngông, ra về, bỏ về giữa chừng cũng rất bình thường”.

Thuần Khiết không có tâm trạng thương thức những lời tự giễu mình của anh. Chỉ mỉm cười tỏ vẻ cảm ơn.

Thế là Tiêu Úc Sơn lái xe đưa Thuần Khiết về nhà.

Hai người chào nhau. Thuần Khiết đi lên tầng, vừa mở cửa đã không khỏi sửng sờ.

Phòng khách trống trơn.

Hai hôm trước cô thu dọn đồ đạc chuẩn bị chuyển nhà, đóng gói rất nhiều đồ đạc linh tinh lộn xộn vứt trong phòng khách. Bây giờ tất cả đều biến mất.

Cô vội vàng mở cửa phòng ngủ, chỉ thấy có bốn bức tường.

Vào nhà vệ sinh, phát hiện ngay cả thùng rác cũng biến mất.

Cô phục sát đất. Bây giờ thì cô đã biết thế nào là “vườn không nhà trống”.

Việc này không cần hỏi cũng biết ai làm.

Cô đứng giữa căn phòng trống, ngây người một lúc lâu, xoay tại chỗ hai ba vòng, vừa tức vừa buồn cười. Nhưng rốt cuộc tức giận nhiều hơn là nực cười. Chỉ cần nghĩ tới việc anh về không nói với cô mà đi tham dự tiệc sinh nhật của Cố Băng là cô vừa buồn vừa giận. Đúng là không tôn trọng người khác, còn coi cô là bạn gái sao?

Suy nghĩ một lúc liền gọi điện cho Tiêu Úc Sơn, chuẩn bị xin ở nhờ.

Tiêu Úc Sơn vừa mới đi không lâu, sau khi nghe xong lập tức quay lại, hơn nữa mang trong mình trí tò mò mãnh liệt, kiên quyết đòi đi lên tham quan. Sau khi xem xong, lòng ngưỡng mộ đối với Phong Bính Thần dào dạt như biển cả khiến Thuần Khiết không còn gì để nói.

Cô ở nhờ nhà Tiêu Ưc Sơn, cảm thấy rất ngại. Một là làm phiền người ta. Hai là Tiêu Ưc Sơn là ngôi sao, cho phụ nữ ở nhờ thật bất tiện. Nhưng anh rất vui vẻ, sung sướng trước nỗi đau khổ của người khác. Thậm chí còn nói thẳng không một chút giấu giếm rằng mình sẽ cố gắng hết sức để tạo dựng niềm vui của mình trên nỗi đau khổ của Phong Bích Thần.

Tối hôm ấy Thuần Khiết trần trọc mãi mà không tài nào ngủ được.

Phong Bích Thần về trước dự định, tham dự tiệc sinh nhật của Cố Băng. Hai người đã từng cùng ăn cơm với nhau, xem ra quan hệ không bình thường chút nào. Nhưng cô lại không hề nhận ra một sơ hở nào, có trời mới biết mấy hôm nay anh ở đâu? Có thể là không hề đến Los Angeles. Anh hoàn toàn có thể giấu giếm cô, muốn để cô nhìn thấy gì thì cho cô nhìn thấy thứ đó. Những gì mà anh để lộ chẳng qua chỉ là một góc của ngọn núi băng, cô không hề hiểu anh.

Cô nghi ngờ Phong Bích Thần, trí tưởng tượng bay lên trời cao, vượt qua biển sâu, nghĩ ngợi suốt đêm tự làm khổ mình, đến tận khi trời tờ mờ sáng mới mơ màng chìm vào giấc ngủ. Sáng sớm đã tỉnh dậy. Cô nằm trên giường suy nghĩ một lúc, trước tiên gọi điện thoại đến tòa soạn xin nghỉ, sau đó đi vệ sinh cá nhân, đến thư phòng của Tiêu Ưc Sơn tìm giấy và bút, bắt đầu liệt kê danh sách. Từ quần áo, giày dép, túi xách, phụ kiện, nước hoa đến đồ dùng gia đình, liệt kê một danh sách dài.

Viết xong, cầm tờ giấy lên nhìn từ đầu xuống cuối. Bỗng nhiên bên tai vang lên giọng điệu đặc chí của Phong Bích Thần: “Đây là thẻ phụ của anh, em thích gì thì cứ mua, đừng khách sáo. Em biết đấy, anh có tiền, có thể mua được tất cả những gì có thể giá trên thế giới”.

Nếu anh đã có tiền như vậy, cô cũng không cần phải khách sáo với anh. Ai bảo anh dọn hết đồ của cô.

Cô cắn bút suy nghĩ một lúc, thêm một bộ đồ ăn, sau đó mới hài lòng gật đầu, giơ tay búng tờ giấy kê tanh tách rồi nói: “Tất cả đều là tại anh, đừng có mà trách tôi”.

Sau đó nghe thấy phía sau có người hỏi: “Sáng sớm tinh mơ, cậu đang làm gì vậy?”.

Không biết Tiêu Ưc Sơn đứng ở cửa từ lúc nào, nhìn cô với ánh mắt ngại ngủ.

Thuần Khiết nói: “Cậu dậy rồi à, lát nữa mình phải đi mua đồ, mượn xe của cậu nhé”.

“Mua gì?”.

“Mua vài bộ quần áo và đồ dùng hàng ngày”. Cô nói rồi giơ danh sách trên tay.

“Minh xem nào”. Tiêu Úc Sơn nói rồi lấy tờ danh sách trên tay cô, vừa nhìn, bỗng chốc trợn tròn mắt, hoàn toàn tỉnh ngủ. Chỉ thấy trên đó đều là tên của các nhãn hiệu xa xỉ đẳng cấp, nào là Burberry, Chanel, Prada, Hermes, Louis Vuitton, Christian Dior...

“Xa xỉ vậy sao?”. Anh nhìn cô với ánh mắt kinh ngạc: “Áo khoác Chanel Prada, nước hoa, mỹ phẩm Dior, túi xách Louis Vuitton và Hermes, kính Lotos... Còn có một bộ tách uống trà của Wedgwood, rẻ nhất cũng phải ba bốn vạn. Thì ra thu nhập của biên tập tạp chí thời trang cao như vậy?”.

Thuần Khiết giơ thẻ tín dụng trên tay và nói: “Minh tiêu hộ người ta”.

Tiêu Úc Sơn bỗng chốc bừng tỉnh, gật đầu nói: “Chả trách người ta nói đừng có mà đắc tội với phụ nữ...”. Sau đó anh đưa tay lên ngực, làm ra vẻ cảm thấy may mắn như vừa trở về từ cõi chết: “May mà cậu không phải là bạn gái mình. Nếu không số tiền mà mình phải bán sắc mới vắt vả kiếm được e là sẽ bị cậu tiêu sạch”.

Thuần Khiết bật cười: “Minh cứ tưởng thu nhập của ngôi sao nổi tiếng rất cao, xem ra cũng không hẳn là vậy”.

Tiêu Úc Sơn không bận tâm tới sự châm chọc của cô mà hỏi: “Không phải cậu định mặc quần áo ngủ của nam đi ra ngoài mua đồ chứ?”.

Lúc ấy Thuần Khiết mới nhận ra mình mặc quần áo ngủ của anh, rộng thùng thình, hở nửa vai, vôi vàng kéo áo rồi chần chừ nói: “Hay là mình gọi điện thoại cho Lisa, bảo cô ấy mang cho mình hai bộ”.

Tiêu Úc Sơn lập tức nói: “Minh không muốn lên báo lá cải”. “Thế cậu có cách gì hay không?”.

“Minh bảo trợ lí mua một bộ đồ của nữ rồi mang tới đây”.

Thuần Khiết gật đầu: “Nếu đã vậy thì mình ngủ thêm một lúc nữa”.

Lại nói về Phong Bích Thần, sau khi dọn sạch nhà Thuần Khiết, thầm nghĩ: Nếu cô không định ngủ dưới sàn nhà thì chỉ có thể đến tìm anh nên vô cùng tự tin ngồi đợi ở nhà. Đến tận tối hôm sau, vẫn không thấy Thuần Khiết đâu mà còn nhận được điện thoại của ngân hàng. Ngân hàng cho biết trong một ngày, thẻ tín dụng của anh bị trừ tới bảy con số. Mặc dù thẻ tín dụng của anh là chiếc thẻ đặc biệt nhất trong lịch sử ngân hàng nhưng vì cẩn thận, nhân viên ngân hàng vẫn quyết định gọi điện thoại cho anh để xác nhận lại.

Phong Bính Thần bảo nhân viên ngân hàng gửi fax sang. Sau khi xem xong, anh im lặng một lúc rồi không kìm được bật cười.

Phương Quân Hạo ngồi cạnh ngơ ngác, ngẩng đầu hỏi: “Sao thế?”.

Phong Bính Thần không ngẩng đầu mà xua tay, tỏ ý không liên quan đến anh ta. Phương Quân Hạo biết hai hôm nay tâm trạng của anh không vui nên biết điều không động đến anh.

Phong Bính Thần ngồi trên ghế, xem đi xem lại tờ fax này, khuôn mặt không giấu được nụ cười. Với kiểu phụ nữ như Thuần Khiết, khi cô quyết định tiêu tiền của một người đàn ông thì chứng tỏ mối quan hệ giữa họ đã tiến thêm một bước. Còn anh thì vô cùng nóng lòng muốn cùng cô xây dựng mối quan hệ bền chặt không dễ đổ vỡ.

Thực ra tối hôm qua, khi anh xông vào phòng khách của cô, nhìn thấy hành lí đã được đóng gói cẩn thận thì nổi tức giận đã giảm đi một nửa. Rõ ràng là cô đã chuẩn bị dọn sang, chỉ là vẫn chưa hành động. Tuy nhiên, cứ nghĩ tới việc cô và Tiêu Úc Sơn ôm eo khiêu vũ thì nổi ghen tuông trong anh lại bùng phát. Lúc ấy anh định gọi điện thoại cho cô nhưng lại không muốn xuống nước trước. Ngẩng đầu nhìn thấy Phương Quân Hạo đang đọc một cuốn sách về nhiếp ảnh, bỗng nhiên trong đầu nảy ra một ý rất hay, liền mỉm cười nói: “Quân Hạo, đã lâu rồi cậu không tổ chức party, đúng không?”.

Phương Quân Hạo ngẩng đầu, nhìn thấy nụ cười của anh, lập tức cảnh giác: “Sao cơ?”.

“Tổ chức party đi, mời một vài người nổi tiếng trong làng thời trang”.

“Vì sao?”.

“Cứ coi như kỉ niệm mười năm khai trương khách sạn, mời một vài ngôi sao và bạn bè trong giới truyền thông...”.

“Vẫn chưa đến mười năm”. Phương Quân Hạo ngắt lời anh không chút khách sáo.

Phong Bính Thần mỉm cười và nói: “Vậy thì cứ coi như là chào mừng tổng giám đốc mới của khách sạn Thời Quang đi. Mình thấy cậu đừng có mà làm nghệ thuật thân thể, nhiếp ảnh gì gì đó nữa, mau chóng quay về thay chú Phương tiếp quản công việc kinh doanh của khách sạn đi”.

Phương Quân Hạo vừa nghe đến việc để mình tiếp quản khách sạn, lập tức tỏ vẻ đau khổ như bị “thiến” vậy, vội nói: “Anh em trong nhà đừng trêu nhau nữa, muốn làm gì thì nói thẳng ra đi”.

“Tổ chức party thời trang, mời một số bạn bè, đặc biệt là tạp chí Feel...”.

Anh vẫn chưa nói hết câu, Phương Quân Hạo đã hiểu ý: “Cô Thuần Khiết, đúng không?”.

Phong Bính Thần không nói gì.

Phương Quân Hạo lắc đầu thờ dài: “Công tử hào hoa ơi, lần này cậu hết thuốc chữa rồi”. Anh ta đứng dậy, gờm gờm nhìn Phong Bính Thần với ánh mắt khinh thường rồi ném sách xuống, tức giận bỏ đi.

Tối hôm sau, một buổi vũ hội thời trang đã được tổ chức dưới danh nghĩa của Steven Fong, khách mời là những ngôi sao, diễn viên nổi tiếng. Chủ biên Catherine của tạp chí Feel cùng hai trợ lý cũng đến dự nhưng không thấy bóng dáng của Thuần Khiết, người mà Steven Fong đặc biệt chỉ định.

Phong Bính Thần nhẫn nại chờ nửa tiếng mà vẫn không thấy bóng giai nhân. Đang chuẩn bị tìm Catherine để thăm dò thông tin. Nào ngờ Catherine chủ động đến tìm anh để thay Thuần Khiết xin lỗi anh, nói là cô có việc xin nghỉ, không có duyên với buổi tiệc tối nay. Phong Bính Thần nghe vậy, nổi háo hức trong lòng bỗng chốc bị dập tắt, im lặng một lúc, cuối cùng uống cạn li champagne trên tay, sau đó lấy điện thoại gọi cho Thuần Khiết. Sau khi biết cô tắt máy, anh lập tức lấy chìa khóa xe, phóng thẳng đến căn hộ của cô.

Hôm ấy Thuần Khiết điên cuồng quẹt thẻ, mua thêm một đồng hồ xa xỉ nhưng nổi oán giận trong lòng không hề vơi đi.

Bởi vì Phong Bính Thần không hề gọi điện thoại để giải thích chuyện này. Giải thích, mặc dù chưa chắc cô đã nghe nhưng không giải thích thì lại chứng tỏ anh hoàn toàn không coi trọng cô. Tuy nhiên anh không làm gì cả.

Điều đó khiến cô cảm thấy chua xót. Sự ghen tuông đã dần dần lắng xuống, thay vào đó là nỗi xót xa. Tình yêu là vậy, khiến người ta cam tâm tình nguyện đeo xiềng xích, tự nguyện chịu sự trói buộc, nô dịch, cho dù Phong Bính Thần có phong lưu đến đâu thì cô cũng đã yêu anh rồi, không thể quay đầu được nữa.

Cô ở lì trong nhà hai ngày với tâm trạng u uất, vô cùng buồn chán, chỉ thấy đầu óc nặng trĩu, nhà cửa cũng không buồn dọn dẹp. Tối hôm ấy đói đến hoa mắt chóng mặt, đành phải ra ngoài ăn chút gì đó.

Thế nên khi Phong Bính Thần mở cửa, chỉ nhìn thấy một đồng hồ hàng hiệu.

Từ phòng khách đến phòng ngủ là vô số quần áo và phụ kiện hàng hiệu chất ngồn ngang. Logo của những nhãn hiệu nổi tiếng hàng đầu hoàn toàn không cân xứng với căn phòng của cô khiến người ta không khỏi nghi ngờ liệu cô có phải

là chuyên gia hàng nhái hay không – dĩ nhiên, Phong Bính Thần không nghĩ như vậy.

Anh chỉ thấy nực cười. Nếu để các nhà thiết kế biết được việc cô không tôn trọng tác phẩm của họ như vậy thì chắc chắn sẽ cho cô vào danh sách đen, từ chối quan hệ. Vì yêu nên anh thấy tất cả những gì thuộc về cô đều thật đáng yêu. Nếu là người khác thì e là chưa chắc đã thấy thích thú.

Vị trí vốn đặt chiếc giường trong phòng ngủ được thay bằng một chiếc sofa bằng da màu nho. Trên sofa là một chiếc chăn lông vũ, một nửa xò xuống sàn nhà. Dưới sàn có ba chai nước khoáng và hai chai hồng trà, nửa bao thuốc lá, trong gạt tàn có bảy tám đầu mẩu thuốc lá.

Anh đứng trong phòng ngủ, nhìn xung quanh, tìm một chiếc túi nilon, cho nửa bao thuốc và gạt tàn vào đó, sau đó cởi áo khoác, xắn tay áo bắt đầu dọn dẹp.

Mất hơn một tiếng mới dọn dẹp sạch sẽ cả trong lẫn ngoài. Dọn dẹp xong, anh ngồi trên ghế sofa, nhìn quanh căn phòng với cảm giác tự hào. Hi vọng sẽ cho Thuần Khiết một niềm vui bất ngờ khi cô quay về.

Anh chưa bao giờ biết rằng thì ra dọn phòng cho người mình thích là một việc vô cùng hạnh phúc và thỏa mãn. Anh quyết định khi cô về sẽ nói với cô rằng giữa mình và Cố Băng không có gì cả. Chỉ là anh đang ghen với Tiêu Úc Sơn. Anh đã từng là công tử phong lưu, nhưng bây giờ đã khác. Anh muốn ở bên cạnh cô, yêu thương cô.

Thuần Khiết ăn tối xong lại đi siêu thị mua một số đồ lặt vặt rồi mới về nhà. Phản ứng đầu tiên khi mở cửa phòng là: Có phải mình vào nhầm nhà không?

Giống như được hóa phép vậy, phòng khách sạch như mới, gọn gàng ngăn nắp, những thùng giấy, túi đựng đồ chất lung tung lộn xộn đều được xếp ngay ngắn trong góc phòng.

Cô ngây người một lúc, vội vào phòng ngủ kiểm tra. Vừa vào đã thấy Phong Bính Thần nằm trên sofa, đôi chân dài thẳng tắp gác lên tay cầm một cách rất nghệ thuật, hình như anh đã ngủ say. Cô lại ngây người một lúc rồi lập tức lấy lại bình tĩnh, ngắm nghía phòng ngủ, sau đó rón rén bước tới trước tủ quần áo và mở cửa. Chỉ thấy quần áo bốn mùa xuân hạ thu đông cùng với túi xách, phụ kiện đều được sắp xếp, phân loại theo đúng trình tự. Lẽ nào anh đã dọn dẹp? Một đại thiếu gia như anh có vô số người hầu hạ. E rằng trong từ điển cuộc đời không có hai từ “dọn dẹp”.

Cô bước vào nhà vệ sinh mà lòng đầy hoài nghi, phát hiện ngay cả hai bộ quần áo chưa giặt cũng biến mất, không khỏi giật mình: Không phải ngay cả

quần áo anh cũng giặt rồi chứ? Cô vội vàng chạy ra ban công, quả nhiên quần áo đang phơi ngoài đó. Nghĩ đến việc mình vẫn chưa mua máy giặt, chắc chắn là anh đã giặt tay.

Phong Bính Thần mà giặt quần áo thì sẽ thế nào nhỉ? Quả thực cô không thể tưởng tượng được, ngoài kinh ngạc, cô không nhịn được cười. Bóng đen u uất bao trùm trong tim mấy hôm nay cuối cùng đã toạc ra, lóe lên một tia sáng, toàn thân cũng tươi vui hẳn lên.

Nghĩ đến hôm nay mình không hề soi gương, vội vàng chạy đến trước chiếc gương trong phòng khách ngắm nghía, chỉnh trang nhan sắc rồi mới quay lại phòng ngủ, ngắm nhìn người đàn ông nằm trên sofa.

Ánh đèn trên trần nhà chiếu xuống khuôn mặt của anh, khôi ngô anh tuấn, đường nét tuyệt đẹp như một bức tranh, làn da ánh lên màu vàng sáng, mịn như tơ lụa. Bờ môi mím chặt mang một vẻ kiêu hãnh theo phong cách quý tộc bẩm sinh. Cho dù quần áo không chỉnh tề, đầu tóc rối bù thì cũng không ảnh hưởng đến vẻ đẹp của anh.

Thuần Khiết nhìn anh, nỗi ám ức trong lòng lại trào dâng trong tim, ghen tuông, oán hận, chua xót, các cảm giác cứ đan xen, cuộn trào trong lòng, ồ ạt dâng trào trong tim rồi từ từ lắng xuống, biến thành nụ cười gượng trên môi.

Tình yêu vốn làm cho con người ta trở nên khiêm tốn, nhu thuận, thậm chí là hèn mọn. Cô yêu anh thì không được quá so đo đến lòng tự tôn, không được làm cao. Nếu những năm tháng đặng đặng và cuộc sống dung tục, vụn vặt sẽ hủy hoại tình yêu tối thiểu cô còn có một hồi ức đẹp để nhớ lại, có gì đáng sợ cơ chứ.

Cô quyết định đợi đến khi anh tỉnh lại sẽ làm lành với anh, không làm cho nhau khó xử, cố gắng trở thành một người dịu dàng, hòa nhã, một lòng một dạ đối xử tốt với anh.

Nhưng khi Phong Bính Thần thật sự tỉnh dậy, mở mắt nhìn cô, bốn mắt nhìn nhau thì trái tim của cô lại khô cứng, khuôn mặt cũng tự động chuyển sang vẻ lạnh lùng.

Phong Bính Thần ngồi dậy, dụi mắt và nói: “Em đi đâu đấy? Anh chờ em lâu ơ là lâu, ngủ quên mất”. Giọng điệu nhõng nhẽo, thân mật, như thể giữa họ không hề xảy ra chuyện gì.

Thuần Khiết vô cùng bất ngờ, bỗng chốc không biết phải đáp lại anh như thế nào. Cô vốn lạnh lùng, thích cứng không thích mềm, không thích nghe những lời đường mật. Im lặng một lúc mới đáp lại một câu lạnh băng: “Không liên quan đến anh!”.

Phong Bích Thần cũng không giận, chỉ nhìn cô chăm chăm.

Dưới ánh đèn, sắc mặt cô nhợt nhạt, thoáng chút bi ai, trông gầy hơn rất nhiều khiến anh nhìn mà xót xa. Nhưng lại cố tình làm ra vẻ ảm ức: “Sau này em không để ý đến anh nữa sao?”.

Thuần Khiết không muốn nói ra những lời trái với lòng mình nhưng lại không thể xua đi nỗi bức tức trong lòng, không biết phải nói thế nào.

Thực ra hai ngày hôm nay cô không chỉ một lần nghĩ đến chuyện nếu anh gọi điện thoại thì sẽ phản ứng như thế nào? Nếu anh đích thân đến thì phải phản ứng như thế nào? Nhưng lúc này đây, những phản ứng mà cô đã chuẩn bị trong đầu đều không có tác dụng gì cả. Bởi vì tình yêu vĩnh viễn không giống như những gì bạn đã nghĩ và sắp xếp. Lúc nào nó cũng khiến người ta bất ngờ.

Phong Bích Thần đã nắm được bảy tám phần tính cách của cô. Lúc này cô không nói gì, quan sát nét mặt biết được mình có cơ hội chiếm ưu thế, vội vàng chớp lấy thời cơ, tiếp tục làm nũng: “Anh đói quá, đi ăn đêm với anh được không?”.

Thuần Khiết vẫn làm mặt lạnh: “Liên quan gì đến em?”.

“Em đúng là xấu xa, không có lương tâm. Anh dọn dẹp nhà cửa giúp em, giặt quần áo, bận rộn suốt cả buổi tối, em nhìn này, tay anh sưng phồng rồi đây này...”. Anh nói rồi ghé sát lại, giơ mười ngón tay dài, trắng muốt ra trước mặt cô, chớp chớp mắt nhìn khuôn mặt cô. Thuần Khiết chưa bao giờ nhìn thấy đáng vẻ trẻ con ấy của anh, hoàn toàn không biết phải ứng phó thế nào. Cô quả thực không có khả năng miễn dịch với khuôn mặt anh, đành phải khẽ thờ dài, thuận theo anh.

“Gần đây chỉ có một quán mì nhỏ, chỉ sợ không hợp với khẩu vị của đại thiếu gia”.

“Không sao”. Phong Bích Thần vội vàng bày tỏ: “Bây giờ anh đói đến mức cái gì cũng ăn được”. Thuần Khiết không còn cách nào, đành phải cùng anh đi ăn.

Màn đêm đen đặc, các hàng quán quanh đó đều đã đóng cửa, chỉ có một quán mì mở cửa cả đêm. Hai người đứng chờ ở dưới một lúc, không đợi được taxi liền đi bộ.

Thuần Khiết vốn đã có chút khó chịu trong người, gió thổi tới không kìm được hắt hơi hai cái. Phong Bích Thần không mặc áo khoác, liền dang tay ôm cô vào lòng. Thấy cô không từ chối, lại cúi người hôn lên má cô. Thuần Khiết chỉ ngược mắt lờm anh, không bận tâm đến anh.

Đến quán mì, Phong Bính Thần bắt đầu ra sức kể chuyện cười, tìm mọi cách lấy lòng cô. Trước tiên anh kể một câu chuyện về điện ảnh.

“Đạo diễn Hitchcock ⁽¹⁾ nổi tiếng với những bộ phim kinh dị. Một hôm ông xem vợ làm bánh bơ trứng. Bà đặt bánh bơ vào trong lò, ông liền nhìn chăm chăm vào cửa lò, ‘bên trong đang làm gì vậy?’ Cứ vài phút ông lại hỏi một câu, giọng nói rất khề.

Khi mùi thơm của bánh bơ tỏa ra, vợ ông mở cửa lò, lấy một miếng bánh bơ thơm ngon đẹp mắt. Nhưng Hitchcock lại căng thẳng đến kiệt sức, thở hắt hắt nói: ‘Lần sau làm bánh bơ nhất định phải cho vào lò có cửa kính để nhìn rõ tất cả những gì xảy ra bên trong. Quả thực tôi không thể chịu đựng được’”.

Thuần Khiết nghe mà như không, khuôn mặt không chút biểu cảm. Anh lại kể một câu chuyện khác.

“Họa sĩ người Anh, William Hogarth ⁽²⁾ vẽ tranh chân dung cho một quý tộc xấu xí. Nét vẽ chân thật của ông khiến tay quý tộc này xem xong bức tranh tỏ ra rất không hài lòng, từ chối trả tiền. Hogarth liền viết một bức thư gửi cho hắn, nói rằng có một người chuyên triển lãm dã thú, dị nhân và quái vật rất hứng thú với bức tranh này, đồng ý trả giá cao. Nếu trong ba ngày không nhận được tiền, ông dự định sẽ tô thêm màu cho bức tranh, vẽ thêm đuôi và các bộ phận khác rồi bán cho người này để triển lãm. Sau khi nhận được bức thư này, tay quý tộc đó lập tức đến trả tiền rồi mang tranh về nhà đốt”.

Thuần Khiết nghe xong, mặt vẫn lạnh như tiền.

Phong Bính Thần không nản chí, quyết định bịa một câu chuyện: “Mike đi vào một nhà hàng. Anh ngồi chờ rất lâu, thấy những người khác đều ăn ngon lành, chỉ có một mình anh là không được phục vụ hỏi han. Anh liền đứng dậy hỏi ông chủ: ‘Xin lỗi, xin hỏi có phải tôi đã ngồi vào hàng ghế khán giả không?’”.

Anh vừa nói dứt lời, một nữ phục vụ bên cạnh bật cười. Cuối cùng Thuần Khiết ngẩng đầu, liếc nhìn cô phục vụ ấy, sau đó nhìn Phong Bính Thần, lạnh lùng nói: “Mì nguội rồi, mau ăn đi”.

Phong Bính Thần nghe vậy, giống như nhận được lệnh, cầm đầu ăn mì.

Ăn xong anh bắt taxi về khách sạn, Thuần Khiết cũng không phản đối. Cô quyết định làm lành với anh, không gây chuyện nữa. Hướng hồ anh dọn phòng, giặt quần áo cho cô, tìm mọi cách lấy lòng cô, xem ra cũng có vài phần thật lòng với cô. Hơn nữa đồ đạc của mình đều ở chỗ anh, dù gì cũng phải mang về nên quyết định rộng lượng một chút, cùng anh về khách sạn.

Nào ngờ đến sáng sớm, bỗng nhiên cô sốt cao. Phong Bính Thần muốn gọi bác sĩ nhưng bị cô can ngăn, chỉ gọi phục vụ phòng mang thuốc cảm cúm. Ngủ mê mệt đến trưa hôm sau, anh gọi cô dậy ăn cơm. Biết cô đắng miệng không muốn ăn, anh đã đặc biệt bảo nhà bếp chuẩn bị vài món khai vị. Ăn xong cặp nhiệt độ, thấy không hạ sốt. Anh lại mời bác sĩ chẩn đoán cho cô, ân cần chăm sóc khiến Thuần Khiết vô cùng bất an.

Cô sống hai mươi bảy năm rồi mà chưa được ai lo lắng như vậy, quả thực không thể nhẫn nại được, chỉ mong lập tức khỏe lại. Phong Bính Thần cũng chỉ mong cô lập tức khỏe lại. Anh đã nhìn cả đêm qua, đêm nay cho dù thế nào cũng không thể nhìn được nữa. Nhưng ban ngày Thuần Khiết ngủ dậy giấc rồi nên không vội đi nghỉ, nằm trên sofa xem ti vi. Anh đi đi lại lại bên cạnh, tìm đủ mọi lí do giục cô đi nghỉ. Thuần Khiết coi như không nhìn thấy, không nghe thấy.

Trên ti vi đang chiếu trailer của *Thiên ngoại lai khách*, anh nhanh trí nói: “Chẳng phải em muốn phỏng vấn Sở Phụng Minh sao?”. Thuần Khiết nghe thấy câu ấy, quả nhiên ngẩng đầu nhìn anh. Anh vội vàng nói: “Đợi em khỏi ốm, anh sẽ sắp xếp để hai người gặp nhau. Bây giờ mau đi nghỉ đi...”. Nói rồi lấy điều khiển trên tay cô.

Thuần Khiết lưỡng lự theo anh vào phòng ngủ, lấy cố sự lây cảm nên giữ khoảng cách với anh. Nhưng anh Phong quả đúng là cao thủ tuyệt thế, nhiệt tình, lại giàu kiên nhẫn, kĩ thuật thành thạo, tinh tế, cô cảm thấy từng lỗ chân lông trên cơ thể đều đang run rẩy nhưng cố gắng kìm nén. Cô vốn cố chấp, không thích xuống nước trước, mọi chuyện đều hi vọng người khác chủ động giải thích, tránh để mình trở thành người lăm điều, hỏi nhiều giống như những người phụ nữ bình thường. Nhưng cho dù là ai, một khi đã sa vào lưới tình thì nguyên tắc gì cũng có thể phá vỡ. Một lúc sau, cuối cùng cô nghiêm mặt nói: “Tốt nhất là anh giải thích rõ ràng chuyện tối hôm đó đi”.

Phong Bính Thần ghé sát vào tai cô, khẽ nói: “Tối hôm đó, em và Tiêu Úc Sơn ôm ôm ấp ấp, anh đã tha thứ cho em rồi”.

Thuần Khiết đẩy anh ra: “Em không nghĩ mình làm sai chuyện gì cần anh phải tha thứ. Còn anh, anh đi Los Angeles thật chứ?”

“Hả”. Phong Bính Thần không hiểu ý cô.

“Hoặc đúng là anh đi Los Angeles thật nhưng về trước dự định mà không nói với em, vì anh muốn tham gia tiệc sinh nhật của Cố Băng?”.

Phong Bính Thần quay vai cô lại, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt xinh đẹp của cô: “Em đang ghen”.

Thuần Khiết thẹn quá hóa giận, nhích ra ngoài một chút, muốn tránh anh nhưng suýt chút nữa thì rơi xuống đất. May mà Phong Bính Thần kịp thời kéo được cô, kéo cô vào lòng hôn thắm thiết. Thuần Khiết quả thực không thể chống đỡ được, lúc nào cơ thể cũng thần phục anh trước ý chí. Anh giống như một loại thuốc kích dục, có thể đánh thức những cảm giác tinh tế, kì diệu nhất trong cơ thể cô. Cô muốn gần sát bên anh, cùng anh hòa làm một. Còn chuyện cãi nhau ư? Chờ một lúc cũng không sao.

Khi hai người bình tĩnh trở lại, Phong Bính Thần vẫn quấn lấy cô. Thuần Khiết gạt tay anh ra không chút khách sáo. Anh áp mặt lên bờ vai mịn màng của cô: “Anh và Cố Băng chỉ có quan hệ làm ăn”.

“Thế mà anh còn đặc biệt về trước để tham dự tiệc sinh nhật của cô ta?”.

“Anh về trước là vì nhớ em. Nhưng em lại coi lời anh nói như gió thoảng bên tai. Anh rất tức giận, hơn nữa em còn khiêu vũ với Tiêu Úc Sơn. Em chưa bao giờ khiêu vũ với anh”.

“Anh cũng không tham dự tiệc sinh nhật của em”.

Phong Bính Thần không khỏi bật cười: “Hay là tổ chức một bữa tiệc chỉ thuộc về hai chúng ta?”.

Thuần Khiết nghe vậy, trong đầu lóe lên một ý nghĩ, nhưng lại thấy mình đã nghĩ quá nhiều, im lặng một lúc, liền chuyển sang chủ đề khác: “Tối hôm ấy anh dùng cách gì chuyển sạch nhà em vậy?”.

“Đây là bí mật, không nói với em”.

“Chắc chắn là thủ đoạn bí ối không muốn cho ai biết. Em thấy em biết càng ít càng tốt, tránh để sau này âm mưu của anh bị bại lộ lại liên lụy đến em”.

“Âm mưu bại lộ?”.

“Em nghi ngờ anh làm chuyện phi pháp, không biết chừng là trùm ma túy hay buôn bán vũ khí gì đó”.

Phong Bính Thần bị trí tưởng tượng phi phàm của cô làm cho thích thú, không nhịn được cười.

Thuần Khiết không quay sang nhìn anh, chỉ nhắm mắt, nói với giọng điệu khe khẽ giống như thờ dài: “Có điều không sao, cho dù anh là kẻ gian ác toàn làm chuyện xấu xa thì em cũng không bỏ anh”.

Mặc dù bật cười trước trí tưởng tượng hoang đường của cô nhưng nghe thấy câu nói ấy cũng rất cảm động, giơ tay ôm cô từ phía sau, hôn lên bờ vai nõn nà của cô và nói: “Anh yêu em”.

Toàn thân Thuần Khiết đông cứng, im lặng một lúc mới cầm tay anh, hôn lên đó.

Ánh trăng, ánh đèn rực rỡ trong đêm xuyên qua rèm cửa màu hồng hắt lên người cô, khiến cô đắm mình trong quầng sáng màu đỏ nhạt. Đêm hôm ấy, cô mơ một giấc mơ lấp lánh, mơ thấy lồng ngực của mình mọc ra những bông hoa nhiều màu sắc, vô cùng rực rỡ.

Chú thích:

⁽¹⁾ Alfred Hitchcock (13/8/1899-29/4/1980) là một nhà làm phim nổi tiếng người anh. Ông được xem như một trong những đạo diễn lớn nhất của lịch sử điện ảnh.

⁽²⁾ William Hogarth (10/11/1697-26/10/1764) là họa sĩ nhà phê bình và nghệ sĩ biếm họa người Anh. Hogarth được coi là người khởi xướng nghệ thuật biếm họa trong hội họa phương Tây.